

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **J. M.**, bytem ....., zast. JUDr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, č. j. KUJI 17275/2014,, sp. zn. OOSČ 42/2014 OOSC/14/JN,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 13. 3. 2014, č. j. KUJI 17275/2014,, sp. zn. OOSČ 42/2014 OOSC/14/JN, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 24.456 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, vydaného dne 13. 3. 2014, č. j. KUJI 17275/2014, sp. zn. OOSČ 42/2014 OOSC/14/JN (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy

(dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 15. 10. 2013, vypraveného dne 16. 10. 2013, č. j. MMJ/OD/16839/2013-11 JID:128864/2013/MMJ, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), a to pro porušení ust. § 18 odst. 4 cit. zák., kterého se dopustila tím, že dne 9. 7. 2013 v 18:01 hod řídila osobní automobil ..... a na silnici č. I/38, ve směru jízdy Jihlava – Havlíčkův Brod, překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci Jihlava, městská část Červený Kříž (50 km/hod) o 22 km/hod. Hlídkou OSD Policie ČR Jihlava jí byla silničním laserovým rychloměrem zn. TruCAM LTI 20/20 naměřena rychlost 75 km/hod. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení byla stanovena jako nejnížší možná naměřená rychlost 72 km/hod.

Žalobkyni byla dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 5.000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích v souladu s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu sankce ve formě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíců, neboť rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy č. j. MMJ/OD/12052/2013 ze dne 11. 7. 2013 bylo doloženo, že tento přestupek spáchala v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně.

Žalobkyni byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně namítá, že Policie ČR a následně správní orgány prvního i druhého stupně nedostatečně zjistily místo protiprávního jednání. Podle názoru žalobkyně nestačí, aby v popisu skutku bylo místo deliktu určeno pouze označením silnice č. I/38, směrem jízdy a částí obce Jihlava, tj. Červený Kříž. Místo údajného protiprávního jednání mělo být podle jejího názoru zjištěno a označeno např. pomocí souřadnic GPS, číslem kilometru silnice nebo číslem metru silnice v rámci části obce Červený Kříž, nebo označením objektu, před kterým mělo dojít k protiprávnímu jednání. V řízení o přestupku tak nebyl dostatečně zjištěn skutek, ve kterém je spatřován přestupek, ačkoliv zjištěn být mohl a měl, přičemž žalobkyni byla znemožněna řádná obhajoba. Na podporu své argumentace žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, kdy takto nepřesné označení místa bylo soudem posouzeno jako nepřezkoumatelné. K tomu žalobkyně doplňuje, že ani specifikace místa uvedená v rozhodnutí nemá oporu ve spisech. Dle oznámení o přestupku byla žalobkyně toliko zastavena v obci Červený Kříž, měřena měla být v měřeném úseku na blíže neurčeném místě. Není tak vůbec zřejmé, zda bylo měřeno v úseku obce či mimo obec, a tedy zda právní kvalifikace správního orgánu je přílehavá. Skutečnost, že by žalobkyně byla změřena na území obce, nemá ve spisovém materiálu oporu, naopak dle úředního záznamu policie bylo měřeno měřeným úsekem na blíže neurčeném místě. Žalobkyně uvádí, že komunikace č. I/38 je městským obchvatem vedoucím převážně mimo zastavěné území, kde okolní krajinou jsou převážně lesy a pole. Má za to, že správní orgány jí absolutně znemožnily argumentovat absencí materiální stránky skutkové podstaty přestupku.

Jen stěží totiž může argumentovat, že byla měřena uprostřed lesa, nevyplyvá-li z rozhodnutí ani z úředních záznamů policie, kde ve skutečnosti byla měřena. Není tak zřejmé, zda k měření došlo na území ohraničeném dopravní značkou IS12a a IS12b.

Žalobkyně dále namítá, že správní orgány porušily její právo na spravedlivý proces tím, že nedostatečně identifikovaly rozhodnutí, ze kterého je dovozováno, že žalobkyně spáchala přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně. Za podstatnou chybu žalobkyně považuje, že v popisu skutku není uvedeno, že by rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 11. 7. 2013, č. j. MMJ/OD/12052/2013-9 nabylo právní moci, a pro jaké skutkové jednání měla být shledána vinnou a jaké tresty byly žalobkyni uloženy. Žalobkyně rovněž namítá, že předmětné rozhodnutí není vykonatelné, neboť jeho vykonatelnost byla odložena do doby přezkoumání rozhodnutí soudem. Dle žalobkyně není možné v takovém případě konstatovat recidivu jednání. Pokud by totiž soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, byl by žalobkyni žalovaným rozhodnutím vysloven zákaz řízení neoprávněně a nezákonně, neboť by nebyla pravda, že její jednání bylo recidivní.

Další pochybení spatřuje žalobkyně v tom, že napadené rozhodnutí je postaveno na nespolehlivém důkazu. Žalobkyně vylučuje možnost, že by dne 9. 7. 2013 po silnici č. I/38 jela rychlostí 72 km/hod. Uvádí, že jela jako vždy se zapnutou navigací vybavenou zvukovou návěstí při překročení dovolené rychlosti, vzniká tak důvodné podezření na nesprávnost policejního měření rychlosti. Namítá, že na snímku pořízeném laserovým měřičem je za vozidlem žalobkyně vidět další vozidlo; jediným možným vysvětlením podle žalobkyně je, že bylo změřeno toto vozidlo za vozidlem žalobkyně, na kterém je umístěno měřicí kolečko, ale při opoždění pořízení snímku se pohnulo měřicí zařízení v rukách obsluhy. Podle názoru žalobkyně tak vzniklo důvodné podezření, že snímek z měření vznikl chybou obsluhy a nejedná se o výstup z měření vozidla žalobkyně, ale o chybnou koláž s údaji vozidla jedoucího za vozem žalobkyně, ale s fotografií vozidla žalobkyně. K potvrzení nebo vyvrácení této pochybnosti může sloužit kontrola vzdálenosti od místa měření k možnému výskytu vozu. Protože místo měření nebylo Policií zadokumentováno a nebylo jej možné identifikovat podle satelitních snímků, navrhuje žalobkyně doplnění přesné polohy, případně ohledání místa měření za přítomnosti správního orgánu a obsluhy měřicího zařízení, zaměření této polohy správním orgánem a jejich následné poskytnutí zmocněnci. Žalobkyně má za to, že správní orgány měly tuto skutečnost seznat samy, a proto mělo být dokazování doplněno minimálně o svědeckou výpověď policistů, kteří prováděli měření. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Dle názoru žalobkyně nemá oznámení o přestupku, resp. fotografie z měřicího zařízení v žádném případě postavení privilegovaného důkazu mezi ostatními důkazy. Žalobkyně má za to, že právě svědecké výpovědi policistů, ve kterých by policisté uvedli místo, ze kterého měřili, by mohly zcela přesvědčivě prokázat pravdivost tvrzení žalobkyně, že bylo ve skutečnosti měřeno jiné vozidlo než vozidlo zobrazené na fotografii. Správní orgány tedy podle názoru žalobkyně neprovedly řádné dokazování tak, aby ve věci nebyly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.

Pochybení spatřuje žalobkyně i v tom, že spisový materiál neobsahuje kopii návodu k laserovému měřicímu zařízení TruCAM LTI 20/20. Žalobkyně nemá možnost si jakkoliv ověřit, zda měření rychlosti proběhlo řádně v souladu s návodem k obsluze. Jako obviněné z přestupku jí proto mělo být umožněno se seznámit s návodem k obsluze v průběhu řízení, aby mohla případně uplatnit námitku nesprávnosti měření.

Další zásadní vadou řízení podle žalobkyně bylo, že součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřící zařízení. Pokud příslušník Policie nebyl proškolen k manipulaci s měřícím zařízením a přesto s ním manipuloval, porušil povinnost dle ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, a takto získaný důkazní prostředek nelze provést jako důkaz. Tato skutečnost má zásadní vliv na správnost rozhodnutí, zejména s přihlédnutím k tomu, že v oznámení o přestupku ani v jiné části spisové dokumentace není tvrzeno, která osoba měla obsluhovat měřící zařízení. Není tak přezkoumatelné, zda měření bylo provedeno v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu.

Z uvedených důvodů žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobkyně nejsou dle jeho přesvědčení způsobilé atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Spáchání přestupku, ze kterého byla žalobkyně uznána vinnou, bylo v průběhu řízení jednoznačně prokázáno na základě podkladů, které měly správní orgány k dispozici.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobkyně zcela setrvala na své žalobní argumentaci.

V dané věci již bylo rozhodnuto Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 46/2014 - 24, jímž byla žaloba dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodná zamítnuta.

Soud v rozsudku dospěl k závěru, že úsek komunikace popsany ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku byl vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.

Soud se též neztotožnil s námitkou znemožnění řádné obhajoby žalobkyně, neboť z jednání žalobkyně ani jejího zmocněnce v průběhu ústního jednání nevyplynul žádný náznak pochybností, že by žalobkyně nevěděla, jaký skutek je jí kladen za vinu.

Soud nevyhověl ani námitce, že v popisu skutku bylo nedostatečně identifikováno rozhodnutí, ze kterého je dovozováno, že žalobkyně spáchala přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, neboť toto bylo doloženo rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy ze dne 11. 7. 2013, č. j. MMJ/OD/12052/2013, které nabylo právní moci dne 4. 10. 2013, což je považováno za dostatečné.

Co se týče námitky žalobkyně, že dosáhla odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o přestupku, má soud za to, že není tímto možné docílit takového následku, že by do doby přezkoumání rozhodnutí o přestupku soudem nebylo lze vydat jiné navazující rozhodnutí.

Soud se také zabýval námitkou žalobkyně, jež směřovala k otázkám náležitého zjištění skutkového stavu, resp. ke správnosti provedení dokazování spočívající především v absenci provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Soud poukázal na skutečnost, že otázka řádného zjištění skutkového stavu ani způsob měření rychlosti nebyla

žalobkyní v průběhu správního řízení nijak rozporována. Návrh k předvolání zakročujících policistů jako svědků nebyl nijak blíže specifikován. Správní orgán nepřistoupil k výslechu policistů, neboť měl za to, že o zjištěném přestupku nejsou žádné pochybnosti. Dle soudu s ohledem na vágnost důkazního návrhu nelze správnímu orgánu ničeho vytknout. Žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podala blanketní odvolání, které ani přes výzvu žalovaného nebylo doplněno. Jelikož žalobkyně i její zmocněnec zůstali v řízení nečinní, postupoval dle soudu žalovaný v rámci odvolacího řízení správně, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumal v rámci revizního principu a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Vzhledem k pasivitě žalobkyně v průběhu celého správního řízení nebylo možno tyto námitky v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení.

Zjevně nadbytečné soud považoval provádění dokazování návodem k obsluze radarového měřicího zařízení, neboť spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat nekorektní měření. Taktéž dle soudu neobstojí námitka, že součástí spisového materiálu není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobkyně podala proti rozsudku č. j. 41 A 46/2014 - 24 kasační stížnost, neboť se neztotožnila se závěry krajského soudu, že místo spáchání přestupku bylo v rozhodnutí vymezeno dostatečně, a dále, že datum nabytí právní moci rozhodnutí č. j. MMJ/OD/12052/2013 mělo být uvedeno ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně, nikoli pouze v odůvodnění. Nakonec žalobkyně v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou, že v řízení před správním orgánem nebylo zjištěno, která osoba rychloměr obsluhovala.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 - 41, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 46/2014 - 24. Dle Nejvyššího správního soudu je kasační stížnost důvodná co do námitek nedostatečné specifikace skutku.

Nejvyšší správní soud posoudil přípustnost prvního představení námitek až v řízení před správními soudy, jelikož stěžovatelka (žalobkyně) zůstala takřka pasivní v průběhu celého řízení před správními orgány. K tomu Nejvyšší správní soud poukázal na rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, ve kterém se rozlišují dvě situace pasivity obviněného: „*V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. (...) Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu*

správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případné zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“

Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že správní soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v přestupkové věci povinen vždy zkoumat uplatněnou obranu obviněného z přestupku, přestože byl v předchozím řízení pasivní. Na správním soudu pak je, aby zhodnotil, jak dostatečně a jednoznačně byl určen skutkový stav správními orgány. Pokud správní soud bude mít za to, že správní orgány neprovedly dostatečně přesvědčivé dokazování, musí se i přes předchozí pasivitu žalobce zabývat širším okruhem jím uplatněných námitek.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem krajského soudu ohledně fotografie pořízené při měření vozidla, dle něhož je tato dostačující k přesné a jednoduché identifikaci místa spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud je opačného názoru, neboť na fotografii absentují jednoznačné a jednoduše rozpoznatelné prvky, které by umožnily dostatečně identifikovat místo spáchání přestupku tak, aby bylo patrné, jaké rychlostní omezení v tomto úseku platilo, neboť na relativně určité vymezeném úseku komunikace se nachází různá úprava nejvyšší povolené rychlosti. Z uvedeného důvodu je třeba, aby správní orgán specifikaci skutku doplnil o další zpřesňující údaje (např. GPS souřadnic místa pořízení fotografie, provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů atd.).

Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vyloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu Jihlava ze dne 10. 7. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě přestupku ze dne 9. 7. 2013, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu Jihlava ze dne 9. 7. 2013 sepsaný pprap. M. D., záznam o přestupku pořízený silničním laserovým rychloměrem TruCAM LTI 20/20, ověřovací list č. 8012-OL-70335-12 silničního laserového rychloměru TruCAM LTI 20/20, výr. č. TC002010 s dobou platnosti do 4. 12. 2013, a výpis z evidenční karty řidiče žalobkyně.

Dne 11. 9. 2013 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 25. 9. 2013 v 09:00 hod.

Dne 19. 9. 2013 byla z e-mailové adresy ..... na e-podatelnu správního orgánu prvního stupně doručena zpráva opatřená zaručeným elektronickým podpisem, ve které se zmocněnec žalobkyně omluvil z nařízeného jednání z důvodu kolize s nařízeným ústním jednáním MÚ Rýmařov. Dne 24. 9. 2013 v průběhu ústního jednání v jiné věci správní orgán zmocněnci žalobkyně předal předvolání k ústnímu jednání na jím navržený termín dne 9. 10. 2013. K nařízenému ústnímu jednání se zmocněnec žalobkyně řádně dostavil a v jeho průběhu správní orgán provedl dokazování listinami nacházejícími se ve správním spisu. V závěru jednání byl zmocněnec žalobkyně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a bylo mu umožněno se k nim vyjádřit ve lhůtě do 14. 10. 2013.

Protože do dne 14. 10. 2013 nebylo správní orgánu doručeno žádné vyjádření zmocněnce žalobkyně, dne 15. 10. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, č. j. MMJ/OD/16839/2013-11 JID: 128864/2013/MMJ, proti němuž podal zmocněnec žalobkyně včasné blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplněno. O odvolání rozhodl Krajský úřad Kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014, č. j. KUJI 17275/2014, sp. zn. OOSČ 42/2014 OOSC/14/JN, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud opětovně konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s., osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Úvodem soud konstatuje, že žalobkyně byla v řízení shledána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Místo spáchání přestupku bylo v prvostupňovém rozhodnutí označeno jako „...na silnici č. I/38, ve směru jízdy Jihlava – Havlíčkův Brod, překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci Jihlava, městská část Červený Kříž (50 km/hod) o 22 km/hod.“ Správní orgán prvního stupně tak rozhodl na základě písemností výše uvedených a fotografií ze dne 9. 7. 2013, 18:01 hod, na níž je zaznamenán automobil registrační značky 4J9 6812. Z této fotografie není zcela jasné, v jakém úseku silnice se předmětný automobil nachází. Komunikace označená za místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má v různých místech různou úpravu nejvyšší povolené rychlosti. V tomto výroku však není jasné specifikováno, na jakém konkrétním úseku bylo měření rychlosti provedeno.

Je pravda, že žalobkyně tuto skutečnost v řízení před správními orgány nijak nerozporovala a zůstala pasivní. V případě, že správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedly dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností, neměla pasivita žalobkyně vliv na úspěch před správními soudy. Žalobkyně poukázala na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním před správními orgány vyvráceny.

V nyní projednávané věci byl okruh správními orgány opatřených důkazů nedostatečný. Hlavním důkazem zde byla fotografie z místa spáchání přestupku. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, [v] řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu)... Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.“ Správní orgán je tedy povinen provést

dostatek důkazů tak, aby byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Správní orgány měly i přes pasivitu žalobkyně skutkový stav osvětlit tak, aby byl přestupek nepochybně prokázán, konkrétně za jakých okolností se stal. Zde se jednoznačně nabízely výsledky policistů, aby uvedli, na jakém přesném místě měření prováděli.

Předmětná fotografie z místa spáchání přestupku neobsahuje žádný jednoznačně rozpoznatelný znak, z něhož by bylo patrné, na jakém přesně vymezeném místě bylo měření rychlosti provedeno. Správní orgány pochybily, pokud jde o neprovedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů. Správní orgány se pouze spokojily s fotografií z místa spáchání přestupku, což samo o sobě, bez provedení dalších důkazů, nevedlo k dostatečně spolehlivému zjištění skutkového stavu. Tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Krajskému soudu nepřísluší, aby v řízení o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného nahrazoval a předjímal stanoviska o naplnění skutkové podstaty přestupku včetně její materiální stránky, uvedené totiž přísluší v prvním sledu právě odvolacímu správnímu orgánu. Z tohoto důvodu soud nezbylo než rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. V dalším řízení potom bude především třeba, aby se žalovaný vypořádal s tvrzením žalobkyně, že v městské části Červený kříž je úprava maximální rychlosti různá a tedy určil místo spáchání přestupku přesněji a specifikaci skutku doplnil o další zpřesňující údaj (např. uvedení GPS souřadnic místa pořízení fotografie, provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů).

S ohledem na to, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného soud, vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu, shledal nezákonným, nezbylo mu, než rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla úspěch žalobkyně, proto má nárok na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti se soudním sporem. Jedná se zejména o náklady zaplaceného soudního poplatku při podání žaloby ve výši 3.000 Kč a soudního poplatku při podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč a dále pak náklady právního zastoupení advokátem Mgr. Topolem, a to za úkony příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, replika na vyjádření žalovaného a sepsání kasační stížnosti, tedy jedná se o čtyři úkony dle vyhl. č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, dále pak 4x náhrada hotových výdajů dle stejné vyhlášky, tedy 4x 300 Kč, tj. celkem 13.600 Kč, vše zvýšeno o 21% daně z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, o čemž předložil doklad, kdy daň z přidané hodnoty představuje částku 2.856 Kč. Jedná se tedy celkem o částku 24.456 Kč, kterou má žalobkyně uhradit žalovaný, který ve věci nebyl úspěšný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně